

РЕШЕНИЕ

№ 6917

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Спас Спасов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **12959** по описа за **2025** година докладвано от съдия Спас Спасов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. чл. 6Зв от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на заместник-кмета на Столична Община, направление „Транспорт и градска мобилност“, чрез процесуалния си представител гл. юрк. П. срещу решение № 3369/17.07.2024 г. постановено по НАХД № 16764/2023 г. по описа на СРС, 107- ми състав, НО, с което е отменено издаденото от касатора наказателно постановление № СОА23-РД11-903/15.09.2023 г., с което на Г. Й. Г. е наложена глоба в размер на 20 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В касационната жалба и в с.з. се сочи, че оспореният съдебен акт е неправилен и необоснован, като постановен в нарушение на материалния закон. Пътната маркировка ясно означавала дължимото поведение. Съобразно действащата нормативна уредба можела да се изпълни както в жълт, така и в бял цвят. Иска се отмяна на решението на СРС и да бъде потвърдено оспореното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Г. Й. Г., в писмен отговор, чрез адв. П. оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира разноски.

По делото е постъпила и частна жалба от Г. Й. Г. срещу определение № 4353/22.10.2025 г. постановено по същото дело, с което молбата му за изменение на оспорваното решение в частта за разноските е оставена без уважение. Излагат се доводи, че оспореното определение е неправилно и незаконосъобразно, касаело се за неволен пропуск на съда, който нямал характер на

произнасяне в частта за разноските. Моли определението да бъде отменено и се присъдят сторените разноси за въззивното производство.

В писмен отговор ответникът по частната жалба чрез процесуалния си представител гл. юрк. П., излага доводи, че оспореното определение е мотивирано, правилно и законосъобразно. Моли да бъде оставена без уважение подадена частна жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба. Не изразява становище по депозираната частна жалба.

Административен съд София-град, XIV касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено, че на 08.03.2023 г. В. К., инспектор при ЦГМ ЕАД, в изпълнение на служебните си задължения възприел, че л.а. „Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран в [населено място] на [улица] върху пътна маркировка „Начупена линия“, изпълнена в бял цвят, като бил изготвен снимков материал и издаден фиш за налагане на глоба в размер на 20 лева. На 15.03.2023 г. от страна на Г. Г. е подадено възражение срещу фиша.

На 17.04.2023 г. инспекторът съставил на нарушителя АУАН № 003074 за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП. Г. е отказал да подпише акта, което било удостоверено с подписа на един свидетел, като препис от същия му е връчен на 17.05.2023г. Срещу АУАН е подадено възражение.

На 15.09.2023 г. е издадено оспореното НП, с което на жалбоподателя във въззивното производство е наложена глоба, на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, в размер на 20 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

Тази фактическа обстановка съдът е установил и въз основа на гласните доказателства, съдържащи се в показанията на инспектора, писмените доказателства и веществените доказателствени средства - снимков материал, приобщени на основание чл. 283 НПК.

Въз основа на изложеното СРС е достигнал до извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 189, ал. 1 ЗДвП и чл. 189, ал. 12 ЗДвП. Районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

След като извършил преценка на приобщените по делото доказателства, е приел, че нарушението на чл. 6, т. 1 ЗДвП е несъставомерно от обективна страна. Изложил е съображения, че положената маркировка не отговаря на изискванията за такава по М-14, т.к. съгласно приложение № 15 към чл. 27, т. 6 от Наредба № 2 от 17.01.2001г. пътна маркировка „Начупена линия“ - М14 се изпълнява (само) в жълт цвят, като според съда е безспорно установено, че последната е била изпълнена в бял цвят и не отговаря на нормативните изисквания.

По тези съображения, подробно мотивирани, обжалваното НП е отменено.

Решението е неправилно

Настоящия касационен състав счита, че безспорно от събраните по делото доказателства се установява, че конкретното нарушение законосъобразно е квалифицирано като такова на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, която разпоредба възвежда задължението на всички участници в движението да съобразяват поведението си пътните знаци. В случая ясно е посочено, че лекият автомобил Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран неправомерно върху пътна маркировка М14 на [улица]. Видно от разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка, с пътната маркировка "Начупена линия" М14 се очертава площ, забранена за паркиране на пътни превозни средства.

По отношение на основното възражение от страна на ответника, че поставената маркировка не отговаря на законовите основания, съдът прецени следното: не се оспорва по делото, че пътната маркировка М14 на посочения адрес е изпълнена в бял цвят. Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка, постоянната пътна маркировка се изпълнява в бял или в жълт цвят, т.е. съдът намира, че няма пречка постоянната маркировка, каквато е „Начупена линия“ М14 да бъде очертана в бял цвят, още повече, че същият цвят много повече се откроява от жълтия такъв. Доколкото се касае за нанесена постоянна, а не временна пътна маркировка върху платното за движение, която може да е изпълнена както с бял, така и с жълт цвят, съгласно чл. 4 от Наредбата, настоящият съдебен състав счита, че са изпълнени законовите изисквания.

Нарушението е безспорно доказано видно от доказателствата по делото. Не е налице неяснотата нито относно мястото на което е било паркирано превозното средство, нито относно начина, по който е било обозначено това място- маркировка М-14, както и има изобразен знак В27 с указание „ГАРАЖ. НЕ ПАРКИРАЙ!“ Видно е, че положената маркировка М14 на процесното място е поставена във връзка със забраната съгласно чл. 98, ал. 2, т. 2 ЗДВП за паркиране и престой на платното за движение и на тротоара непосредствено пред входовете на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях. Безспорно е установено от приложения по делото снимков материал, че мястото на което бил паркирано процесното МПС е вход на гараж, обозначен с табела и така паркиран автомобилът затруднява достъпа до гаража. В случая няма нарушено право на защита. В АУАН и Наказателното постановление са изложени всички факти въз основа на които е бил формиран извода за извършено нарушение по чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДВП. Нормата предвижда санкция за неправилно паркиране.

Превозното средство е било паркирано върху пътна маркировка М-14, която според чл. 33, ал.1 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка очертава площ, забранена за паркиране. Т.е. без съмнение Г. Г. е осъществил неправилно паркиране.

След като извършеното административно нарушение се явява безспорно установено, решението на СРС следва да бъде отменено като неправилно постановено при нарушение на материалния закон, а обжалваното НП № СОА23-РД11-903/15.09.2023 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, да бъде потвърдено.

Горното налага да бъде отменено и определение № 4353/22.10.2025 г. с което е оставено без уважение искането на Г. Г. за изменение на постановеното по делото решение, в частта му за разноските. Към онзи момент, решението на СРС е било благоприятно за него, което предвид изхода на спора налага и преразглеждане на въпроса за претендираните от настоящия ответник разноски.

При този изход на спора на касатора са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено на 66.46 евро (130 лв.), на основание чл. 27е НЗПП с оглед фактичестката и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 2 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 3369/17.07.2024 г. постановено по НАХД № 16764/2023 г. по описа на СРС, 107- ми състав, НО, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА: ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СОА23-РД11-903/15.09.2023 г., издадено от

заместник-кмета на Столична община, с което на Г. Й. Г., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 20 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движение по пътищата за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

ОТМЕНЯ определение № 4353/22.10.2025 г., постановено по НАХД № 16764/2023 г. по описа на СРС, 107- ми състав, НО.

ОСЪЖДА Г. Й. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място], да заплати на Столична община сума в размер на 66.46 (шестдесет и шест и 46) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.